

sinovi skupaj. Tudi Ratko se je čudil, zakaj čudnega sovraštva svojih gozdnih nasprotnic belih žen vendar ni mogel umeti. To ga je skrbelo. Zato je le redkobesedno odgovarjal domačim, ki so trdili, da se jim je sinoči nalagal prav grdo in neprijazno. Oče in mati sta bila užaljena. Bratje so se kesali, da so ga zdelovali sinoči kot strahopetca in slabiča, dočim je storil več kot vsi drugi. Tiščali so vanj, zakaj jim ne pove resnice in s kakimi skrivnimi silami je v zvezi. Ratko je odgovoril samo, da tega ne more povedati, ako bo potreba kaj poravnati, poravna že sam s komerkoli.

»O povodnih ženah sem slišal, da so časih pomagale Lipovcem,« razlaga oče.

»Niso povodne žene, oče!« ugovarja Ratko, »gozdne vile so, ki me sovražijo. Več pa vam ne povem.«

Bratje ugovarjajo: »Sovražijo, praviš? Za tako sovraštvo bi bil hvaležen vsakdo. Več so ti privlekle domov, kot bi mogel s parom volov.«

»Naj bodo torej coprnice, če vam je laže tako. Jaz ne maram pomoči od njih, ne od gozdnih žen, kakor se ne bojim ne prvih, ne drugih!«

Po teh besedah stopi Ratko na dvorišče, zadene ogromno breme na pleča in vleče — nazaj v gozd. Stopal je, kakor da nese vrečo plev.

Zopet so strmeli vsi domači; mati si je celo otirala solzne oči. Menili so vsi eno, namreč da se je junaku Ratku nekaj zmešalo v glavi. Ubogi fant! Zakaj kdo bi bil sicer tako pameten, da bi v najhujši zimi in ob splošni stiski za kurivo vlekkel tako množino drv nazaj v gozd? (Konec.)

Slovan.

*Kamor stopiš — pisan cvet,
kamor hočeš — širni svet,
smeh zveni, cvete radost,
taka naša je mladost.*

*Si li sam? — Glej, src nebroj
zvesto druží se s teboj,
pojdi mednje, velikan,
zvest med zvestimi: Slovan!*

Ivan Albreht.

